

El president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, en la conferència del dimarts 25 de novembre.

El final del laberint

Després de la consulta del 9-N els camins confluents que havien portat les diferents opcions sobiranistes a l'èxit –un èxit matisat segons cadascuna de les parts– es van tallar sobtadament. “El dret a decidir”, entès sense eufemismes com el dret del poble català a l'autodeterminació, havia arribat al final per l'obstrucció sistemàtica del Govern i les institucions de l'Estat. A partir de l'endemà, a partir del 10 de novembre, cadascú havia de definir noves estratègies que podien ser fins i tot contradictòries. El primer a prendre la iniciativa, a definir “la pantalla següent”, com es diu alegrement en termes de videojoc, va ser el president de la Generalitat. El dimarts dia 25, després d'una meditada reflexió “personal”, Artur Mas va definir les pròximes etapes en el procés que ell mateix ha definit com “de transició nacional”.

La proposta de Mas havia estat avançada per diferents mitjans i, en essència, no havia de sorprendre, però ho va fer. Acompanyat de 3.000 persones i d'alguns dels representants més notoris de la societat civil més influent, Artur Mas va anar desgranant, en una

Vicent Sanchis

Periodista

posada en escena èpica i efectiva, el pas a pas, que va definir com “una iniciativa personal”. Un nou pla presentat estrictament com a president de la Generalitat i no com a líder de Convergència i Unió. Dies abans, ell mateix havia demanat als dirigents de totes dues forces “paciència i sacrifici”. El pla de Mas condiona l'avançament d'eleccions al fet que aquestes realment tinguin un caràcter “plebiscitari”. Que siguin enteses, sense ombra de dubte, a dins i sobretot a fora, com una aposta clara per un estat propi. Per la independència, una paraula que Artur Mas sempre ha defugit, però que aquesta vegada va pronunciar amb totes les lletres en els moments més àlgids del seu parlament.

Per aconseguir aquest caràcter indub-

tablement plebiscitari, el president de la Generalitat va demanar als partits, a tots els partits independentistes, que es repleguen i que integren alguns dels seus dirigents en una llista unitària que haurà d'incloure, també i necessàriament, destacats representants de la societat civil. Aquesta opció “mixta” hauria de guanyar les eleccions amb una majoria absoluta. Mas va proposar que a partir d'aquell moment el nou govern ha de desplegar una sèrie de mesures amb la intenció de “desconnectar-se” de l'Estat espanyol. El nou executiu hauria de comunicar immediatament a les institucions espanyoles, europees i internacionals la voluntat dels catalans de constituir-se en “Estat” i obrir negociacions per acordar un procés “de separació”. Al mateix temps el Govern hauria d'anar constituint i consolidant les estructures bàsiques del nou estat català. I s'hauria d'iniciar, igualment, un procés per redactar una constitució pròpia. Aproximadament un any i mig més tard, el president de la Generalitat convocaria unes noves eleccions que serien “constituents” i un referèndum sobre la independència. Per esvair qualsevol dubte sobre ell mateix, Artur Mas va anunciar que, si guanyava les eleccions, al final del període proposat no es tornaria a presentar. I encara ho va remarcar més proclamant que, com

